

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 2. září 1931, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §§ 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Názor stížností, že se vyžaduje ke skutkové podstatě zločinu veřejného násilí podle § 83 (příp. 2) tr. zák. zjištění, že pachatelovým jednáním byl někdo ve strach uveden a že jím byla omezena vůle jiných osob (oprávněného nebo jeho domácích lidí), svobodně se rozhodovati a jednati, nemá opory v ustanovení druhé věty § 83 tr. zák., upravující skutkovou podstatu zločinu rušení domovního míru. Vykonání násilí na osobě oprávněného nebo na jeho lidech domácích v této větě § 83 tr. zák. předpokládané může, avšak nemusí záležeti v omezení vůle těchto osob svobodně se rozhodovati a jednati. Tvrdí-li obhajoba opak, dovolaávajíc se rozhodnutí zrušovacího soudu, nevystihuje správný obsah těchto rozhodnutí, jimiž ovšem bylo vysloveno, že násilí podle § 83 tr. zák. může spočívat v tom, že vůle oprávněné osoby, svobodně se rozhodovati měla býti omezena vnucenou jí cizí vůlí, nebylo však vysloveno, že násilím podle § 83 tr. zák. je jen takové působení. Naopak pojmu vykonání tohoto násilí odpovídá i vykonání násilí fyzického nebo násilí psychického, záležejícího ve vyhrůžkách (rozh. čís. 4017 a jiné sb. nejv. soudu). Rozsudek však zjišťuje, že obžalovaný vykonal v domě R-ově na R-ovi nejprve (po prvním vniknutí do jeho domu) násilí fyzické a pak (po druhém vniknutí) násilí psychické, záležející ve vyhrůžkách.

Čís. 4491.

K vyloučení nároku na náhradu za vyšetřovací vazbu po rozumu § 1 odst. 2 zák. ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. je třeba jednak dostatečné podezření ke stíhání a k uvalení vazby, jednak, by podezření to nebylo napotom vyvráceno; nestačí podezření o sobě, nýbrž jest uvážiti a rozhodnouti (odůvodniti) i tuto okolnost.

Otázka, zda bylo podezření napotom vyvráceno (§ 1 odst. 2 zák. čís. 318/1918) jest skutkovým zjištěním; jest ji posuzovati podle stavu po skončeném vyšetřování (ex nunc), nikoliv podle stavu včas zahájení (trvání) vyšetřování (ex tunc).

(Rozh. ze dne 11. října 1932, Zm I 574/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečnou stížnost generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 19. února 1932, jímž byla zamítnuta stížnost Miroslava B-y, Miroslava V-y a Františka H-a do usnesení radní komory krajského soudu v Písku ze dne 1. února 1932, jímž odepřen nárok na odškodnění za majetkoprávní újmu utrpěnou

vazbou, byl porušen zákon v ustanovení zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák.; rozhodnutí to se zrušuje a vrchnímu soudu v Praze se ukládá, by ve věci znovu rozhodl.

Důvody:

Podle noty vyslanectví Československé republiky v Bukurešti ze dne 5. listopadu 1931 byli zatčeni dne 17. října 1931 v Rumunsku českoslovenští státní příslušníci Richard W., Miroslav Karel V. a František H., vstoupivší podlouně do Rumunska. Při jejich tělesné prohlídce byly nalezeny u nich tři tuby s ekrasitem po 100 g značky Dinamol, Explosie Semtín, cizí výroby, které smíchány a opatřeny doutnákem mají velkou výbušnou sílu. Zatčení prohlásili, že jejich posláním bylo páchatí atentáty na rumunské železnici v Bukovině. Atentáty měly prý býti spáchány podle instrukcí, jež jim dal Miroslav B. ze S., známý komunistický agitátor, načež prý chtěli přejíti podlouně přes rumunské hranice do Ruska. František H. prohlásil, že výbušný materiál byl jim dodán Miroslavem B-ou. Na základě obsahu této noty byl Miroslav B. četnictvem v S. zatčen dne 11. listopadu 1931 o 10. hod. a dodán do vazby okresního soudu ve Strakonici; jak při svém zatčení tak i při prvním soudním výslechu popřel čin, z něhož byl viněn i jakékoliv styky s obviněnými v Rumunsku zatčenými. K návrhu státního zastupitelství v Písku bylo proti Miroslavu B-ovi zahájeno přípravné vyšetřování pro zločin podle § 5 tr. zák. a § 85 c) tr. zák. a podle § 5 zák. čís. 134/85, a uvalena na něho řádná vazba vyšetřovací z důvodu § 175 čís. 2 a 3 a § 180 tr. ř. Pokud jde o Richarda W-a, Miroslava Karla V-u a Františka H-a, byl vyšetřující soudce dožádán, by zjistil předpoklady pro žádost o vydání osob v Rumunsku zatčených ve smyslu čl. 3 písm. g) úmluvy o vydávání zločinců čís. 172/1926. Stížnost B-ova do uvalení řádné vazby vyšetřovací byla radní komorou krajského soudu v Písku a k další stížnosti B-ově i vrchním soudem v Praze zamítnuta. Proti Miroslavu V-ovi, Richardu W-ovi a Františku H-ovi bylo dne 9. prosince 1931 po případě 28. listopadu 1931 zahájeno přípravné vyšetřování pro zločiny podle §§ 5 a 85 c) tr. zák. a podle § 5 zák. čís. 131/1885 a vydán na ně zatykač. Vyšetřující soudce dožádal vyslanectví Československé republiky v Bukurešti o urychlené zjištění a sdělení jména soudu, kam byli Richard W., Miroslav Karel V. a František H. dodáni. Vyslanectví republiky Československé odpovědělo, že jméno soudu oznámí telegraficky. Když tak do 10. prosince 1931 neučinilo, žádal vyšetřující soudce znovu o urychlené vyřízení a sdělení, zda bylo u některého rumunského soudu proti osobám tam zatčeným zavedeno trestní řízení. Dne 5. prosince 1931 došla zpráva od okresního úřadu v Sevluši na Podkarpatské Rusi, že tam byli četnickou stanicí v Králově nad Tisou dne 21. listopadu 1931 předáni Miroslav Karel V., Richard W. a František H. Všichni byli potrestáni pro nedovolené přestoupení hranic a byli po odpykání trestu propuštěni na svobodu, an nebyl důvod k jejich zadržení. Vyslanectví republiky Československé v Bukurešti zaslalo výsledek pátrání generálního ředitelství policie a státní bezpečnosti v Bukurešti, jež sdělilo toto: »Přezkoušeli jsme znovu výpovědi Františka H-a, který při

svých prvních výsleších dosvědčil, že byl Miroslavem B-ou ze S. poslán do Rumunska, by tam páchal atentáty na železnici, a zjistili jsme, že tyto výpovědi neodpovídají skutečnosti. H. odvolal původní výpověď a tvrdil, že o původu ekrasitu neví. První výpověď prý učinil, poněvadž chtěl přejít do Ruska a domníval se, že mu rumunské úřady usnadní přechod jeho a jeho soudruhů. Poněvadž jsme zjistili, že českoslovenští příslušníci Richard W., Miroslav Karel V. a František H. se provinili jen podloudným přechodem hranic a že jim výbušný materiál nepatří, vrátili jsme je dne 13. listopadu 1931 do Československa.« Tento přípis došel krajskému soudu v Písku dne 27. prosince 1931. Krajský soud doručil tento přípis i s trestními spisy dne 29. prosince 1931 k návrhu státnímu zastupitelství, které však spisy na žádost krajského soudu tomuto vrátilo dne 2. ledna 1932 bez návrhu. Zatím byli Miroslav V. dne 31. prosince 1931 a František H. dne 2. ledna 1932 policejním oddělením městského úřadu ve Strakonici na základě onoho zatykače zatčeni a dne 4. ledna 1932 dodáni krajskému soudu v Písku. Při soudním výslechu oba popřeli všelikou vinu, zejména prohlásili, že s Miroslavem B-ou nebyli v žádném spojení, že je nenaváděl k žádnému útoku na železnice v Rumunsku, ani jim žádné třaskaviny nedal, a že ani nic takového při svých výsleších v Rumunsku neudali, ba ani nevědí, co podpisovali; oba prohlašují, že po svém zadržení byli prohledáváni nejprve četnictvem v Borsi, pak ve Valea Viseului, že při žádné z těchto prohlídek u nich nebylo nic nalezeno, až teprve, když byli dodáni do Marmarošské Sihoti, našel policejní kapitán v kapse kabátu W-ova ekrasitovou patronu. V. tvrdil, že má dojem, že tuto ekrasitovou patronu podstrčil W-ovi onen policejní důstojník, jenž je do Marmarošské Sihoti eskortoval, a také H. podporuje tuto domněnku. Nyní se vyšetřující soudce přípisem z 5. ledna 1932 znova obrátil na vyslanectví Československé republiky v Bukurešti, jemuž sdělil stručně, čím se obvinění obhajují a žádal o zaslání spisů rumunských úřadů. Vyslanectví odpovědělo dopisem z 12. ledna 1932, který došel krajskému soudu v Písku dne 16. ledna 1932, že policejní ředitelství v Bukurešti upustilo od zaslání spisů jako nyní již bezpředmětným a dodalo, že z písemného sdělení generálního policejního ředitelství, které praví: »zjistili jsme, že se provinili jen podloudným přechodem hranic a že jim výbušný materiál nepatří,« zjistilo, že jim výbušný materiál byl bez jejich vědomí vsunut. Státní zastupitelství v Písku prohlásilo dopisem z 25. ledna 1932, že neshledává důvodu k dalšímu stíhání obviněných, načež řízení bylo téhož dne zastaveno a obvinění byli téhož dne z vazby propuštěni. Radní komora vydala pak dne 1. února 1932 usnesení, že Miroslavu B-ovi nepřísluší za majetkovou újmu utrpěnou vyšetřovací vazbou nárok na odškodnění ve smyslu zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák., a stejné usnesení vydáno dne 1. února 1932 i ohledně Františka H-a a Miroslava V-y. Odůvodnění usnesení týkajícího se Miroslava B-y uvádí (kromě stručného vylíčení děje) jen, že mu nepřísluší nárok na odškodnění, poněvadž jak z toho, co výše uvedeno patrně, bylo proti němu podezření stíhání a vazbu dostatečně odůvodňující, které ani potom, když bylo trestní řízení zastaveno jen pro nedostatek důkazů, nebylo vyvráceno. V usnesení, týkajícím se H-a a V-y zní odůvodnění stejně s dodatkem »a poněvadž si oba obvi-

nění stíhání a vazbu sami zavinili hrubou nedbalostí, ježto hranice rumunské podloudně překročili (§ 1 odst. 2 zák. čís. 318/1918).

Stížnostem všech tří obviněných vrchní soud v Praze rozhodnutím ze dne 19. února 1932 nevyhověl z důvodů napadených usnesení, stížnostmi nevyvrácených a dodal toto: Nota generálního ředitelství policie v Bukurešti z 5. listopadu 1931 zněla tak určitě, že nebylo pochybnosti o tom, že je tu důvodné podezření trestného podniku velmi nebezpečného, na němž jsou zúčastnění všichni tři stěžovatelé. Proto bylo podezření ze zločinu podle §§ 5 a 85 c) tr. zák. a § 5 zák. čís. 134/1885 proti Miroslavu B-ovi zcela odůvodněno, tím více, ano bylo v notě výslovně uvedeno, že František H. prohlásil, že výbušný materiál jim dal B. Pro velikost trestu jemu hrozícího a pro snadnou možnost maření stop trestného činu a smluvení se bylo uvalení vazby podle § 175 čís. 2 a 3 tr. ř. zcela odůvodněno. Právě tak bylo odůvodněno podezření proti V-ovi a H-ovi. Podezření to nebylo v přípravném vyšetřování rozptýleno, nanejvýš neztratilo opodstatnění ani, když došel krajskému soudu dopis okresního úřadu v Ševljuši, že Richard W., Miroslav V. a František H. byli dne 21. listopadu 1931 tamnímu úřadu z Rumunska předáni a po odpykání trestu pro nezákonné přestoupení hranic na svobodu propuštěni, a když dne 27. prosince 1931 došel od čsl. vyslanectví v Bukurešti dopis sdělující výsledek pátrání generálního policejního ředitelství v Bukurešti, podle něhož výpovědi Františka H-a (uvedené v prvním dopisu) neodpovídají skutečnosti a že jim výbušný materiál nepatří, neboť v přípisu bylo zároveň podotknuto, že H. učinil první výpověď, protože chtěl přejít do Ruska a domníval se, že mu rumunské úřady usnadní přechod jeho a jeho soudruhů. Pro tuto nejasnost bylo třeba dalšího zjišťování, a to tím spíše, any nebyly sděleny bližší okolnosti stavu proti notě z 5. listopadu změněného. Zodpovídání V-a a H-a nevedlo k žádnému vyjasnění. Teprve, když došel dopis čs. vyslanectví dne 16. ledna 1932, byl důvod, by se přípravné vyšetřování skončilo. V době tohoto zastavení nebyl původní obraz podezření úplně vyvrácen, neboť 1. původní nota z 5. listopadu 1931 byla určitá, kdežto další sdělení ze 27. prosince 1931 a ze 16. ledna 1932 neuváděla, jak se dospělo k jinému závěru a zbývala ještě potřeba s hlediska tuzemského podezření přezkoušeti; 2. za vyšetřování bylo zjištěno, že v tuzemsku na různých místech dynamon značky Semtín byl odcizen; 3. B. udal, že myslí, že H-a znal jen podle povědomého jména, kdežto V. udal, že H. měl B-ovu adresu ve svých zápiscích, a H. udal, že adresu tu měli ve společných zápiscích. 4. Podle dopisu okresního úřadu ve Strakonicih byly V-ovi a H-ovi vydány pasy do Maďarska, Jugoslavie a Rumunska, ani předstírali, že cestují do Jugoslavie k návštěvě příbuzných a jako turisté. Proti tomu jednali a do Rumunska vstoupili bez pohraničního visa, H. vůbec bez dokumentů, an prý je ztratil (při jízdě bárkou na Dunaji). Poněvadž takto bez náležitých výkazů vstoupili do cizí země, sami zavinili, co pak v tuzemsku následovalo; 5. zodpovídání H-ovo a V-ovo je nevěrohodné a nevysvětluje, proč do Rumunska vlastně jeli, neboť podepsali na okresním úřadě ve Strakonicih prohlášení, jímž vzali na vědomí upozornění, že práci v cizině musí mítí zajištěnou řádnou pracovní smlouvou, ověřenou zemským ústředním úřadem práce v Praze.

Tohoto prohlášení vůbec nedbali. Vazba nebyla u žádného ze stěžovatelů nad potřebu prodloužena a u V-a a H-a byla odůvodněna, poněvadž by mohli znovu přes hranice uprchnouti a také na svobodě mohli překážeti vyšetření pravdy (§ 175 čis. 2 a 3 tr. ř.).

Rozhodnutím vrchního soudu v Praze ze dne 19. února 1932 byl porušen zákon. Poněvadž stav věci, pokud jde o Miroslava B-u jest poněkud odlišný od stavu věci, pokud jde o Miroslava V-u a Františka H-a, budiž objasněno správné stanovisko ohledně každé z obou skupin zvláště. I. Proti Miroslavu B-ovi bylo zavedeno přípravné vyšetřování pro zločin podle §§ 5 a 85 c) tr. zák. a § 5 zák. čis. 134/1885 ř. zák. a byla naň uvalena řádná vazba vyšetřovací na základě noty generálního ředitelství policie v Bukurešti ze dne 5. listopadu 1931, z níž vycházelo na jevo určitě a jasně důvodné podezření, že Miroslav B. dal obviněným v Rumunsku zadrženým, Miroslavu V-ovi, Františku H-ovi a Richardu W-ovi instrukce ku páchání atentátů na rumunské železnice a že za tím účelem dodal jim — nebo některému z nich — třaskaviny. Zavedení přípravného vyšetřování i uvalení vyšetřovací vazby proti Miroslavu B-ovi bylo beze sporu vzhledem k obsahu této noty generálního ředitelství policie v Bukurešti odůvodněno; v tom směru jest dáti za pravdu jak usnesení radní komory, tak i rozhodnutí vrchního soudu v Praze. Avšak i když pro zavedení přípravného vyšetřování a pro uvalení vyšetřovací vazby bylo po ruce závažné podezření, nestačí tato okolnost ještě pro zamítnutí nároku na náhradu za utrpěnou vyšetřovací vazbu. Podle § 1 odst. 2 zákona z 18. srpna 1918, čis. 318 ř. zák. tento nárok nemá místa, bylo-li tu proti zatčenému podezření stíhání a vazbu dostatečně odůvodňující, jež nebylo napotom vyvráceno. Jinými slovy: bylo-li podezření, zavedení stíhání a uvalení vazby dostatečně odůvodňující, napotom vyvráceno, není nárok na náhradu vyloučen. K vyloučení nároku jest tedy zapotřebí dvou složek: jednak podezření dostatečné ke stíhání a uvalení vazby, jednak by podezření to nebylo napotom vyvráceno. A právě s touto druhou složkou se rozhodnutí vrchního soudu ohledně Miroslava B-y nezabývá, a v tom spočívá právní omyl rozhodnutí toho, že k odeprání nároku pokládá za postačitelnou okolnost, že se zavedení vyšetřování a uvalení vyšetřovací vazby stalo právem, kdežto při správném výkladu onoho ustanovení § 1 odst. 2 cit. zákona měl uvažovati a rozhodnouti, — a ovšem i rozhodnutí to odůvodniti —, nebylo-li podezření původně dostatečně odůvodněné napotom vyvráceno. Rozhodnutí vrchního soudu ve výroku ovšem praví: »Stížnost všech tří obviněných B-y, V-y i H-a se zamítá a napadená usnesení se potvrzují z důvodu v nich uvedených a stížností nevyvrácených« a tím poukazuje rozhodnutí vrchního soudu na důvody usnesení radní komory. Tyto důvody (ohledně B-y), obmezují se sice na všeobecné rčení (srov. poslední odstavec), že »bylo tu proti B-ovi podezření stíhání a vazbu dostatečně zdůvodňující, které nebylo vyvráceno ani po tom, když trestní řízení bylo jen pro nedostatek důkazů zastaveno«; než tím, že rozhodnutí vrchního soudu na ně poukazuje, stávají se tyto důvody součástí rozhodnutí vrchního soudu. Otázka pak, bylo-li podezření napotom vyvráceno čili nic, jest skutkovým zjištěním, z něhož nejvyšší soud musí vycházeti při úvaze, zda byl zákon porušen, a jež jest tedy

pro nejvyšší soud závazné. Avšak k tomuto skutkovému zjištění došlo způsobem formálně vadným. Usnesení radní komory totiž uvádí k odůvodnění zjištění toho jen, že řízení bylo zastaveno jen pro nedostatek důkazů; to není správné a jest to do jisté míry v odporu se spisy, neboť zpráva generálního ředitelství policie v Bukurešti praví: »zjistili jsme, že se provinili (scil. V., H. a W.) jen podloudným přechodem hranic a že jim výbušný materiál nepatří.« Nelze přecházeti mlčením, že čsl. vyslanectví v Bukurešti usuzuje, že výbušný materiál byl obviněným bez jejich vědomí vsunut (podstrčen) — což odpovídá výpovědím obviněných V-y a H-a — a že plyne ze zprávy generálního policejního ředitelství, že podezření z držení třaskaviny se ukázalo mylným, a dále, že »původní výpovědi zatčených neodpovídají skutečnosti.« Tato stylisace jest — jak vzhledem k výsledku celé aféry pochopitelná — velice opatrná i víceznačná, připouštějíc jak výklad, že obvinění svoji původní výpověď změnili, tak i výklad, že se ukázalo, že to, co bylo považováno za jich výpověď, neodpovídá skutečnosti. Ostatně ohledně B-y jest přihlížeti i ke zjištění pátracích orgánů, že k výbušným látkám neměl přístup a že podle konaných šetření jeho styky s ostatními obviněnými byly jen povrchní. Vrchní soud pak převzal ono zjištění radní komory, aniž je přezkoumal, ač stížnost B-ova vadnost tohoto zjištění výslovně vytykala. Kdyby byl vrchní soud přihlížel ke všem těmto okolnostem, není vyloučeno, že by v rozhodující otázce, zda podezření z trestného činu proti B-ovi bylo napotom vyvráceno, dospěl k jinému, snad opačnému zjištění, neboť otázku vyvrácení podezření jest posuzovati nikoli ex tunc, totiž podle stavu věci v čas zahájení nebo trvání vyšetřování, nýbrž ex nunc, t. j. podle stavu, který se objevil po skončení vyšetřování.

II. Ohledně V-a a H-a má se věc poněkud jinak. Usnesení radní komory prohlašuje, že tu bylo podezření, jež stíhání a uvalení vazby dostatečně odůvodňovalo, že podezření to ani po zastavení nebylo úplně vyvráceno, a že obvinění stíhání i vazbu sami zavinili hrubou nedbalostí, ani rumunské hranice podloudně překročili. Rozhodnutí vrchního soudu přijímá toto odůvodnění, jež blíže rozvádí, uvádějíc zejména, že podezření (patrně spáchaného činu) neztratilo opodstatnění, když krajskému soudu došel první přípis československého vyslanectví, neboť tento přípis pro svou nejasnost vyžadoval dalšího zjišťování, poněvadž nebyly sděleny bližší okolnosti stavu proti notě ze dne 5. listopadu 1931 změněného, že ani výsledky obviněných nevedly k žádnému vyjasnění, a že teprve druhý dopis čsl. vyslanectví byl důvodem, by se přípravné vyšetřování skončilo. Proti odůvodnění vrchního soudu jest vznésti námitky, jež správnost jeho uvádějí v pochybnost. I kdyby se mělo připustiti, že první přípis čsl. vyslanectví nebyl tak jasný, jak by si bylo přáti, — odůvodňovala by tato nejasnost snad pokračování ve vyšetřování, ale zůstala by otevřena otázka, zda přes jeho obsah bylo odůvodněno uvaliti vyšetřovací vazbu na obviněné, když dopis ten došel soudu již dne 27. prosince 1931, kdežto obvinění byli policií zatčeni dne 31. prosince 1931 a 2. ledna 1932 a krajskému soudu dodáni dne 4. ledna 1932, a když z přípisu toho šlo již zřejmě na jevo, že skutkový podklad, na jehož základě bylo zavedeno vyšetřování a vydán zatykač,

jest valně otřesen a tedy původní podezření seslabeno na míru nejmenší, ne-li dokonce vyvráceno. K tomu přistupuje i to, že výsledkem obviněných byl obsah tohoto přípisu podporován, a bylo proto povinností vyšetřujícího soudce, by po výslechu obviněných, znovu uvažoval, jsou-li tu důvody pro uvalení vyšetřovací vazby (§ 180 tr. ř.), neboť pro obligatorní vazbu, jež ostatně ani nebyla navržena, nebylo tu náznaků. Bližší odůvodnění vrchního soudu vztahuje se vlastně jen na pokračování ve vyšetřování, nikoli však na uvalení vazby vyšetřovací; tou se vrchní soud ani zvláště nezabývá a jest proto jeho odůvodnění neúplné a tedy formálně vadné, při čemž k jednotlivým bodům odůvodnění by bylo podotknouti: Okolnost, že za vyšetřování bylo zjištěno, že v tuzemsku na různých místech byl odcizen dynamon značky Semtín, pozbývá závažnosti, uváží-li se ze spisů jasná okolnost, že třaskavina, o níž původní nota tvrdila, že byla u jednoho z obviněných nalezena, žádnému z obviněných nepatřila, jak bylo řečeno; k této okolnosti vrchní soud při svých úvahách nepřihlédl. Že H. a V. překročili hranice, nedodrževše předpisy k přestupu opravňující, ospravedlňuje sice jejich zadržení a zatčení na cizí půdě, nemůže však ospravedlňovati uvalení vyšetřovací vazby po jejich návratu do tuzemska, když byli okresním úřadem v Sevljuši pro tento poklesek potrestáni a po propuštění na svobodu se v tuzemsku již déle než měsíc zdržovali; nelze proto nešetření předpisů o překročení hranic státu pokládati za hrubou nedbalost, jež by ospravedlňovala uvalení řádné vazby vyšetřovací. Jinak platí ohledně otázky, zda i ohledně H-a a V-y podezření původně odůvodněné zůstalo podle výsledků vyšetřování nevyvráceno, co shora řečeno pod I. ohledně B-y. Posléze budiž k I. i II. poukázáno k tomu, že ani vrchní soud ani radní komora nepřihlížely k tomu, že vyšetřování bylo skončeno dne 16. ledna 1932 a k propuštění obviněných z vazby došlo teprve dne 25. ledna 1932, a že je proto vratký i výrok vrchního soudu, že vazba u žádného z obviněných nebyla nad potřebu prodloužena.

Čís. 4492.

Strážník, čekající na chodbě soudu jako svědek, není ve výkonu služby (§ 68 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 11. října 1932, Zm I 616/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Jáchymově ze dne 1. dubna 1932 byl ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák., porušen zákon v ustanovení § 312 tr. zák.; výrok ten se zrušuje a obžalovaný se podle § 259 čís. 2 tr. ř. (§ 4 zák. z 18. prosince 1931, čís. 209 Sb. z. a n.) zprošťuje z obžaloby pro onen přestupek.

Důvody:

Dne 24. února 1932 byl policejní strážník Pavel S. předvolán jako svědek k okresnímu soudu v Jáchymově, k němuž bylo předvoláno současně několik osob, mezi nimi Josef L., jehož se strážník S. na chodbě